

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/14/2012
Identifikačné číslo spisu:	6710217894
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6710217894.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci navrhovateľa : G. Y., bytom V., proti odporcovi : G. Y., bytom Y., zastúpený JUDr. Maricou Koreňovou, advokátkou v Banskej Bystrici, ul. J. Cikkeru č. 8, o zníženie výživného, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 8 C 180/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen z 2. júna 2011 č.k. 8 C 180/2010-96 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. augusta 2011 sp. zn. 13 Co 239/2011

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. augusta 2011 sp. zn. 13 Co 239/2011 a uznesenie Okresného súdu Zvolen z 2. júna 2011 č.k. 8 C 180/2010-96 vo výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Zvolen uznesením z 2. júna 2011 č.k. 8 C 180/2010-96 konanie o zníženie výživného zastavil. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Výrok o zastavení konania odôvodnil tým, že navrhovateľ vzal návrh späť v celom rozsahu po prvom pojednávaní a odporca so späťvzatím súhlasil, preto v zmysle ustanovenia § 96 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., podľa ktorého ak niektorý z účastníkov konania zavinil, že konanie muselo byť zastavené, je povinný uhradiť jeho trovy v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ak sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania výnimočne celkom alebo sčasti priznať. Keďže navrhovateľ tým, že vzal návrh späť procesne zavinil, že konanie muselo byť zastavené, vzniklo podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. odporcovi právo na náhradu trov konania. Odporca však nemohol predvídať (zrejme súd prvého stupňa mal na mysli navrhovateľ), že si v priebehu konania nájde prácu, v čom súd videl dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. na to, aby odporcovi nepriznal náhradu trov konania voči navrhovateľovi.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie odporcu uznesením z 15. augusta 2011 č.k. 13 Co 239/2011-106 uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým odporcovi náhradu trov konania nepriznal, potvrdil. Stotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatoval správnosť jeho dôvodov. K okolnostiam, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní uviedol, že tieto vyžadujú skutkové zistenie, čo by znamenalo zaoberať sa oprávnenosťou podaného návrhu ako takého. Rozhodnutie súdu prvého

stupňa však vyplynulo z procesných predpisov a preto skutkové závery nie sú namieste. Považuje závery okresného súdu v tom, že navrhovateľ zbral svoj návrh späť len čo si našiel zamestnanie za akceptovateľné, pokiaľ tento v postupe navrhovateľa videl dôvod hodný osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa v časti trov konania, podal na podnet odporcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm.b/, c/ O.s.p.). Navrhol zrušiť uznesenie krajského súdu a okresného súdu v napadnutej časti výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal porušenie ustanovení § 1, § 2, § 3, § 96 ods. 1, § 142 ods. 1, § 146 ods. 2 veta prvá, § 150 ods. 1, § 167 ods. 2, § 157 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že v predmetnom konaní navrhovateľ podal návrh na zníženie výživného voči odporcovi. Nakoľko následne zbral svoj návrh späť, okresný súd konanie zastavil. Pokiaľ ide o trovy konania správne konštatoval, že navrhovateľ procesne zavinil, že konanie muselo byť zastavené a preto odporcovi vzniklo podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. právo na náhradu trov konania. O trovách konania však rozhodol podľa § 150 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcovi ich náhradu z dôvodu hodného osobitného zreteľa nepriznal. Aplikácia citovaného ustanovenia § 150 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú splnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak však súd dôjde záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobitné, majetkové, sociálne a ďalšie pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj k konaniu. Treba vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na pomery oprávneného účastníka (viď uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo 17/2009, sp. zn. 4 M Cdo 2/2008 a rozsudok tohto súdu sp. zn. 3 M Cdo 5/2006). Nepriznanie náhrady trov konania aplikujúc citované ustanovenie musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom. V prípadoch, kde prichádza do úvahy rozhodovanie o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. môže súd výnimočne, ak sú pre to dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 O.s.p.) náhradu trov konania úspešnému účastníkovi celkom alebo sčasti nepriznať. Úvaha súdu o tom, či ide o takýto výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, však musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie, v ktorom je ustanovenie § 150 O.s.p. aplikované, musí byť riadne, jasne, presne a presvedčivo odôvodnené (§ 167 ods. 2 O.s.p. s poukazom na § 157 ods. 2 O.s.p.), lebo inak môže dôjsť aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, pri rozhodovaní o náhrade trov konania, k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade sa však okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie, že navrhovateľ nemohol predvídať, že si v priebehu konania nájde prácu, čo pokladal za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania odporcovi, bez ďalšieho (bližšieho) zdôvodnenia. Ani odôvodnenie uznesenia krajského súdu nie je dostatočné, pretože sa v ňom odvolací súd bez ďalšieho obmedzil len na akceptovanie rozhodnutia súdu prvého stupňa ohľadom náhrady trov konania. Súdny z hľadiska aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p. neposúdili celý komplex okolností relevantných pre rozhodovanie o náhrade trov konania podľa tohto zákonného ustanovenia a vo svojich rozhodnutiach sa s ním riadne nevysporiadali. Súdny výnimočnosť prípadu videli len v okolnosti na strane navrhovateľa a neprihliadali na ďalšie okolnosti významné pri skúmaní podmienok pre možnosť rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania, ako sú predovšetkým majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery oboch účastníkov konania, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy ale aj toho, ktorého sféra (situácia) by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá (najmä s ohľadom na zdravotné postihnutie odporcu, ktorý má obmedzenú komunikačnú schopnosť v dôsledku nezvratného poškodenia zrakových a sluchových funkcií a preto na zabezpečenie adekvátnej ochrany svojich práv odôvodnene využil právne služby advokátky, na ktoré musel vynaložiť určité finančné prostriedky). Neprihliadali tiež na okolnosti, ktoré viedli navrhovateľa k uplatneniu nároku na

súde (návrh na zníženie vyživovacej povinnosti voči odporcovi podal dňa 21. septembra 2010, teda takmer ihneď po tom, ako sa dobrovoľne dňa 10. septembra 2010 vzdal svojho zamestnania a ukončil pracovný pomer bez toho, aby došlo de facto k zníženiu jeho mesačného príjmu, pričom mu bolo vyplatené odstupné vo výške cca 8 000 € a bez toho, aby vynaložil aspoň minimálne úsilie na získanie nového zamestnania) i na postoj účastníkov k veci v priebehu konania. Má za to, že konanie je v danom prípade postihnuté tzv. inou vadou konania (§ 243f ods. 1 písm.b/ O.s.p.) spočívajúce v nepreskúmateľnosti odôvodnenia výroku o náhrade trov konania tak prvostupňového ako aj odvolacieho súdu, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navyše, sudy nesprávne právne posúdili vec z hľadiska aplikácie § 150 O.s.p. a vôbec neskúmali pomery oboch účastníkov konania napriek tomu, že môžu zásadným spôsobom ovplyvniť úvahu súdu o tom, či ide o výnimočný prípad, a či sú skutočne dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Rozhodnutia súdov v napadnutej časti tak spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm.c/ O.s.p.) a zasahujú do práv a právom chránených záujmov odporcu.

Navrhovateľ ani odporca sa k mimoriadnemu dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný rozsahom mimoriadneho dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne sa zaoberá vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p., t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/, g/ O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či konanie nebolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Generálny prokurátor namietal porušenie § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p., t.j. nedostatok dôvodov rozhodnutí súdov oboch stupňov, resp. ich nepreskúmateľnosť.

Vady konania, vymedzené v § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303/A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa

účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo a j právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Odôvodnenie uznesenia súdu (prvostupňového aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky, kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné.

V danej veci o trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. s použitím ustanovenia § 150 O.s.p. tak, že náhradu trov konania odporcovi nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že hoci navrhovateľ späťvzatím návrhu procesne zavinil, že konanie muselo byť zastavené, navrhovateľ nemohol predvídať, že si v priebehu konania nájde prácu. Súd v tom videl dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O.s.p. Krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správne a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením (podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Zároveň uviedol, že okolnosti, ktoré uvádza odporca vo svojom odvolaní sú okolnosťami, ktoré vyžadujú skutkové dokazovanie, t.j. zaobranie sa oprávnenosťou návrhu ako takého. Pritom rozhodnutie súdu prvého stupňa vyplynulo z procesných predpisov a preto skutkové závery nie sú namieste. Považoval závery okresného súdu v tom, že navrhovateľ zobral svoj návrh späť, len čo si našiel zamestnanie, za akceptovateľné, pokiaľ tento v postupe navrhovateľa videl dôvod hodný osobitného zreteľa pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. Ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov, a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 150 O.s.p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov k priebehu konania a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 5/2006).

Súdy z hľadiska aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p. neposúdili celý komplex okolností relevantných pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa tohto zákonného ustanovenia a vo svojich rozhodnutiach sa s nimi riadne nevysporiadali. Aby súdy tento komplex mohli zodpovedne posúdiť, musia nevyhnutne najskôr poznať všetky doň patriace okolnosti, pretože len na tomto základe môžu potom so znalosťou veci niektorým z nich priznať prioritu pred ostatnými. Súdy výnimočnosť prípadu videli len v okolnosti na strane navrhovateľa a neprihliadali na ďalšie okolnosti významné pri skúmaní podmienok pre možnosť rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania ako sú predovšetkým majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery oboch účastníkov konania, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale i toho, ktorého sféra (situácia) by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá (najmä s ohľadom na zdravotné postihnutie odporcu, ktorý má obmedzenú komunikačnú schopnosť v dôsledku

nezvratného poškodenia zrakových a sluchových funkcií a preto na zabezpečenie adekvátnej ochrany svojich práv odôvodnene využil právne služby advokátky, na ktoré musel vynaložiť určité finančné prostriedky). Neprihliadali tiež na okolnosti, ktoré viedli navrhovateľa k uplatneniu nároku na súde (návrh na zníženie vyživovacej povinnosti voči odporcovi podal dňa 21. septembra 2010, teda takmer ihneď po tom, ako sa dobrovoľne dňa 10. septembra 2010 vzdal svojho zamestnania a ukončil pracovný pomer bez toho, aby došlo de facto k zníženiu jeho mesačného príjmu, pričom mu bolo vyplatené odstupné vo výške 8 000 € a bez toho, aby vynaložil aspoň minimálne úsilie na získanie nového zamestnania) i na postoj účastníkov k veci v priebehu konania. Pokiaľ ide o konštatovanie oboch súdov nižších stupňov, že navrhovateľ nemohol predvídať, že si v priebehu konania nájde prácu, v čom videli dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania odporcovi, toto nemožno považovať bez ďalšieho (bližšieho zdôvodnenia) za skutočnosť, ktorá sama osebe je dôvodom hodným osobitného zreteľa.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj právnom posúdení veci. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnako súdu prvého stupňa v časti trov konania požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.) nevyhovujú.

Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia/í predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.). Rozhodnutia vydané v konaní s takouto vadou nemožno považovať za správne a preto ich treba zrušiť. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1, 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.